

Discurs de Josep Rull al Suprem, 12 de juny del 2019

written by Redacció Unilateral | 30 de juliol de 2019

Jo també voldria començar aquestes paraules amb una voluntat de gratitud, d'agraïment. Primer, cap als nostres advocats: el Jordi, el Kiku, l'Anna, la Míriam. A més de ser uns extraordinaris professionals, uns extraordinaris tècnics, sobretot el més important és que ens han obsequiat amb un bàlsam d'humanitat, amb un bàlsam de sensibilitat. Avui, més que ser els nostres advocats, són els nostres amics. També una gratitud a les nostres famílies, a la meva família. Ells han sofert i han respectat el meu compromís polític durant molts anys, i han patit. A la meva dona, la Meritxell, que ha de tirar endavant dos nens petits. A la meva mare, la marona, que pateix molt i que no entén gens què carai està passant aquí i què estem fent. Als meus germans, a la resta de la família, als amics que sempre hi són. I també una gratitud infinita al poble de Catalunya. Quin immens honor servir aquest poble, aquesta gent que és capaç d'aixecar-se cada dia somiant un horitzó millor per a ells i per als seus fills!

Dit això, m'agradaria comparèixer aquí amb molta convicció i amb una tranquil·litat extraordinària. He donat la cara, he respost a les preguntes de la Fiscalia i de l'Advocacia de l'Estat. I, sobretot, una tranquil·litat absoluta de consciència.

Hi ha algunes preguntes que s'han de formular en aquest judici. És un judici sobre idees o és un judici sobre fets? Com afronta la política un problema de naturalesa política? I la més important i rellevant: quina és la reacció d'un estat de dret davant el repte democràtic que s'està plantejant en aquests moments a Catalunya i a Espanya?

I temo que les respostes no són gaire positives, no són gaire

bones. Amb relació a la política, hi ha un escenari de negació de la política, de negació del diàleg. I sobre la reacció de l'estat de dret, temo que existeix una certa tendència a exceptuar el sistema de drets i llibertats. A mi m'acusen i em demanen setze anys per quatre coses. Quatre.

La primera, haver firmat un full de ruta, que és la base d'un programa electoral. La segona, haver-me reunit en diverses ocasions per preparar el procés d'independència de Catalunya, sense explicar quan, com, ni amb quin propòsit concret es feien cadascuna d'aquestes reunions. La tercera, avalar la decisió del meu equip de no autoritzar l'atracament d'un vaixell al port del Palamós. Bàsicament, el que he fet és avalar aquesta decisió de naturalesa tècnica, protegir-la mitjançant les xarxes socials, defensar la viabilitat econòmica del port de Palamós, denunciar el risc per a les exportacions en el port de Barcelona. He fet això i ho he fet amb tot el convenciment. Crec que he actuat de manera raonable i de manera seriosa com a conseller de Territori i Sostenibilitat. I la quarta acusació, basada en una entrevista absolutament manipulada per la Fiscalia.

Aquesta manipulació, senyories, és impròpia d'una Fiscalia seriosa en un estat de dret solvent i homologable. És inadmissible. Aquestes són les quatre raons. En elles, bàsicament, s'apunta a drets. Drets a la llibertat ideològica, a fer un programa electoral. Llibertat d'expressió, pronunciar-me a través d'entrevistes o tuits. Dret de reunió. Aquests són els elements bàsics. Setze anys de petició de presó.

Però jo no estic processat per rebel·lió, com s'ha apuntat, només per aquestes raons. Sinó que intueixo, i tant de bo m'equivoqui, que estic processat per rebel·lió bàsicament perquè no he renunciat a la meva activitat política. Aquesta és la raó. Una raó consistent.

Vam comparèixer davant aquest tribunal quan se'ns va demanar. Vam comparèixer davant del tribunal local després de deixar-

nos en llibertat per primera vegada a signar apud acta cada setmana. Però l'objectiu era bàsicament que, en la mesura que havíem continuat fent política i en la mesura que érem diputats del Parlament de Catalunya, quedéssim suspesos en la qualitat de diputats.

És això una percepció o una intuïció vaporosa? No, no! El ministre de Justícia del regne d'Espanya, l'anterior ministre el senyor Rafael Catalá, en una entrevista a Espejo público, el primer de febrer, va apuntar terminis de la nostra suspensió i de com es faria la instrucció. Amb aquest objectiu, que fóssim simplement suspesos, i per això calia reingressar a presó i calia un acte de processament ferm per rebel·lió. Això no és normal que passi. Un estat de dret fort no necessita aquests instruments per protegir-se de no sé quines amenaces.

Segona reflexió que voldria compartir amb vostès. Amb relació a la Constitució. La Fiscalia, amb molta contundència, ha dit que nosaltres hem atacat el cor de la Constitució. Permetin-me fer una aproximació amb relació a la Constitució i Catalunya des d'una posició molt subjectiva. Catalunya, com a nació, existeix d'abans que la Constitució. La realitat institucional catalana existeix d'abans que la Constitució. El 1359, es va crear la Generalitat de Catalunya a les Corts de Cervera. Però hi ha una dada que és poc coneguda. L'any 1978 el territori de l'Estat espanyol on la Constitució va obtenir el suport més gran va ser Catalunya. El 91% dels catalans van votar llavors a favor de la Constitució. Més que a Madrid, més que a Andalusia, més que a les castelles, més que a Galícia, més que a Extremadura. El territori on aquella Constitució, que per a molts catalans era un punt de partida, era un pacte d'estat, era un acord amb una idea bàsica i fonamental. Avancem cap a la democràcia, recuperem drets i llibertats, però hi havia una contraprestació evident, es reconeix la realitat nacional de Catalunya i el dret a Catalunya a recuperar aquell autogovern que havia estat liquidat durant la Guerra Civil.

La pregunta és què ha passat perquè en les darreres eleccions, les europees, el 49,7% dels catalans votin a favor d'opcions clarament independentistes. Aquesta és la pregunta i aquesta és la reflexió. Aquí hi ha un problema polític i es pot solucionar políticament. Quin és l'element que ha provocat aquesta situació? La sentència del Tribunal Constitucional de l'any 2010, d'un Tribunal Constitucional desprestigiats, incomplet perquè faltaven magistrats, que en aquella sentència diu dues coses: "Si vostès els catalans se senten nació, aquesta no és la seva Constitució", molts catalans creien que sí. "Si vostès se senten nació, són nació, aquest no és el seu Estat", molts catalans creien que sí. Si l'Estat espanyol renuncia a ser l'estat dels catalans, molts catalans creuen que Catalunya té el dret a construir-ne un de propi per garantir el progrés, la justícia i el benestar. I com es fa això? Democràticament, pacíficament.

Permetin-me compartir una anècdota que vaig viure al meu poble, a Terrassa. Debat sobre el mecanisme mitjançant el qual podríem sortir d'aquesta situació, que és mitjançant un referèndum. Persona A, catalanoparlant: "No podem fer un referèndum, no podem votar. Som propietat d'Espanya." I s'aixeca un altre senyor, un català d'origen extremeny, un senyor gran d'aquells que havien lluitat durant l'època de la Transició, i va dir: "Nosaltres no vam tenir por de la dictadura. Tindrem ara por de la democràcia? Jo no sé què votaré. No sé si votaré sí o votaré no. Però jo vull decidir i vull votar." Aquesta és l'onada que inspira el primer d'octubre i aquest és el mandat que va rebre el Govern de Catalunya, el govern del president legítim de Catalunya, Carles Puigdemont. Aquesta és la idea. Els forts pacten i els febles imposen. El Regne Unit o el Canadà saben que tenen alguna cosa interessant a oferir als escocesos i als canadencs. I per això votar no és cap amenaça i busquen els mecanismes dins del seu marc jurídic-polític per buscar aquesta expressió de voluntat.

Els febles imposen, imposen el no-diàleg i, en aquest cas, que una qüestió política s'estigui substanciant com una qüestió d'essència bàsicament penal.

Hi ha un locutor, un gran radiofonista espanyol que diu: "Els problemes no es prohibeixen, els problemes es resolten."

Dues reflexions finals, senyor president.

La primera. Quan vaig comparèixer en el meu primer interrogatori em van preguntar quines converses vaig tenir amb els visitants estrangers el dia 1-0. Jo no vaig tenir temps d'explicar-me. Eren eurodiputats de colors polítics diferents: socialdemòcrates, democratacristians, lliberals, verds... Ells deien: "Aquest procés, el que passi a Catalunya i a Espanya, és molt important." Ens van venir a visitar a la presó i també ens van dir que el que passi en aquest judici és molt rellevant, perquè Espanya és un país important de la Unió Europea. És un gran estat de la Unió Europea. En funció de quina sigui la seva sentència amb relació als límits de drets i llibertats, davant una Europa assetjada per l'extrema dreta, això pot tenir unes conseqüències absolutament negatives i nocives. Vostès tenen l'oportunitat, i aquesta és la seva altíssima responsabilitat, de dir quins són els límits dels drets i llibertats. Si una visió restrictiva, com el que planteja la Fiscalia, del dret de manifestació, del dret de reunió, de la llibertat d'expressió, o una visió potent. La democràcia es defensa amb més democràcia, i els drets, amb més drets.

I acabo. Fins ara, amb les seves resolucions i amb el meu empresonament, vostès han decidit que jo no pugui veure créixer els meus dos fills, el Bernat, de deu anys, i el Roger, de quatre. Però sigui quin sigui el sentit de la sentència que acabin dictant, no impediran que els pugui deixar una cosa extraordinàriament valuosa, la dignitat d'haver defensat unes idees legítimes i unes idees nobles. No impediran que els pugui donar un testimoni. Un humil testimoni del nostre compromís, de la nostra lluita democràtica, tenaç,

infatigable, apassionada, per aconseguir que el dia de demà ells puguin viure en un país millor, en un país lliure, en una república catalana on sigui simplement impossible que algú pugui ser empresonat per haver defensat pacíficament els seus ideals.

Fem nostre l'universal *we shall overcome*, ens en sortirem, perquè aquesta immensa onada de llibertat i esperança és imparable, perquè l'esperança és més poderosa que la por, perquè després de nosaltres sempre en vindran més. No existeixen prou presons per tancar l'anhel de llibertat d'un poble. Així de senzill. Així de transcendent.

Acabo amb unes paraules de Salvador Espriu, a Inici de càntic en el temple feia una apel·lació que avui i aquí val la pena recordar. Deia: "Ara digueu: Nosaltres escoltem les veus del vent per l'alta mar d'espigues. / Ara digueu (ara diguem): Ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble."

Moltes gràcies, senyor president.

Podeu trobar l'original pronunciat en [castellà en aquest vincle](#).

Així mateix se n'estan distribuint versions en fins una trentena d'idiomes des de la següent petició, de la qual annexem les versions **alemanya** (<https://www.change.org/p/12429466/u/24873957>) i **anglesa** (<https://www.change.org/p/jean-claude-juncker-solidarity-with-catalonia-for-the-right-to-peaceful-self-determination/u/24874100>).